

М О Т И В И

по ВНОХД № 179/2014 год. по описа на Апелативен Специализиран наказателен съд

С присъда от 18.07.2014 година по НОХД № 1389/2013год.,12 състав на СпНС е признал подсъдимия Е. А. Н., ЕГН [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], българин, българско гражданство, с висше образование, женен, неосъждан, собственик на [фирма], с постоянен и настоящ адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЗА ВИНОВЕН В ТОВА, ЧЕ:

В периода от неустановена дата през есента на 2001 год. до 28.02.2003 год. на територията на [населено място] е образувал организирана престъпна група, с участници П. С. А., К. Г. К. и Р. М. П., създадена с цел да върши престъпления по чл. 244, ал. 1 от НК и по чл.354а, ал. 1 от НК на територията на [държава] - престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр. 1 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр. 1 от НК във вр. чл.55,ал.1,т.1 от НК съдът го е осъдил на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ТРИ ГОДИНИ.

На основание чл. 66 от НК съдът е отложил изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ в размер на 3 години за изпитателен срок от четири години.

Със същата присъда състав на СпНС е признал подсъдимия Е. А. Н. /със снета по делото самоличност/ ЗА НЕВИНЕН В ТОВА, ЧЕ:

В периода от 01.01.2001 год. до неустановена дата през есента на 2001 год. на територията на [населено място] е образувал организирана престъпна група, с участници П. С. А., К. Г. К. и Р. М. П., създадена с цел да върши престъпления по чл. 244, ал. 1 от НК и по чл. 354а, ал. 1 от НК на територията на [държава] - престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр. 1 от НК, поради което и на основание чл. 304 НПК съдът го е оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр. 1 от НК.

С горепосочената присъда съдът е признал подсъдимия Е. А. Н. /със снета по делото самоличност/ ЗА НЕВИНЕН В ТОВА, ЧЕ:

В периода от 01.01.2001 г. до 28.02.2003г. на територията на [населено място] е ръководил организирана престъпна група, с участници П. С. А., К. Г. К. и Р. М. П., създадена с цел да върши престъпления по чл. 244, ал. 1 от НК и по чл. 354а, ал. 1 от НК на територията на [държава] - престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК, поради което и на основание чл. 304 НПК съдът го е оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК.

Със същата присъда СпНС е признал подсъдимия Е. А. Н. /със снета по делото самоличност/ ЗА НЕВИНЕН В ТОВА, ЧЕ:

На 22.03.2008г. в [населено място], на [улица]в близост до кръстовището с [улица], с цел да набави за себе си имотна облага е принудил П. С. А. ЕГН

[ЕГН] чрез заплашване /че ще го ликвидира/ да извърши нещо противно на волята му - на 24.03.2008г. да подпише пълномощно в полза на Е. А. Н., нотариално заверено от нотариус Б. Н., нотариус № [номер] при СГС, пълномощно с право на управление и разпореждане /продава, дарява, заменя, ипотекира и други/ от негово име и за негова сметка със собствения му недвижим имот, находящ се в [населено място], [община], Район „С.“, в жилищната сграда на [улица] /номер [номер]/, а именно – апартамент № /номер /, находящ се във вход „В“ на втори надземен етаж, със застроена площ от 96.50 /деветдесет и шест цяло и петдесет стотни/ квадратни метра , заедно с принадлежащото му избено помещение № /номер / с площ от 9.10 /девет цяло и десет стотни/ квадратни метра, както и заедно с принадлежащите му 3.28% идеални части от общите части на жилищната сграда и също толкова идеални части от общите части от правото на строеж върху поземления имот, в който е построена същата и гараж № /номер /, находящ се на първи надземен етаж в жилищната сграда, със застроена площ от 27.46 /двадесет и седем цяло и четиридесет и шест стотни/ квадратни метра, заедно с 0.94% /нула цяло деветдесет и четири стотни процента/ идеални части от общите части на жилищната сграда и също толкова идеални части от право на строеж върху поземления имот, като договаря с когото намери за добре и при цена и условия, каквито прецени за целесъобразни с оглед добра защита на негови права и законни интереси и с това му е причинил имотна вреда в размер на 196 450 лв. /сто деветдесет и шест хиляди четиристотин и петдесет лева/ - стойността на продажения на 07.04.2008г. на Б. Д. Й. горепосочен недвижим имот, като изнудването е при условията на чл.213а ал.2 т.1 от НК – придружено със заплахата за убийство и при условията на чл.213а ал.3 т.2 от НК – причинени са значителни имуществени вреди- престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК, поради което и на основание чл. 304 НПК съдът го е оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК.

Първоинстанционният съд на основание чл.59, ал.1, т.1 НК е приспаднал времето през което Е. А. Н. е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ по настоящото дело, считано от 20.03.2012г. до 28.08.2012г. включително.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, съдът е осъдил подсъдимия Е. А. Н./със снета по делото самоличност/ да заплати в полза на Държавата направените по делото разноски в размер общо на 7201,60 лева, като от тях 5189,60 лв. представляващи разноски направени в хода на досъдебното производство разноски, които да заплати по сметка на Специализираната прокуратура и 2012 лв представляващи разноски направени в хода на съдебното производство, които да заплати по сметка на СпНС.

Въззивно наказателното дело от общ характер е образувано по повод депозиран протест и допълнение към него, изготвени от прокурор от СП, с които протест и допълнение към него се твърди, че присъдата на първоинстанционния съд в оправдателната ѝ част е неправилна, тъй като същата не почива на събраните по делото доказателства. Прокурорът твърди, че в хода на съдебното следствие от разпитите на св. Н. и св.Л. се установява по категоричен и несъмнен начин осъществяването на обективна и субективна страна на деянието изнудване осъществено от подс. Н., поради което прави искане за отмяна на присъдата в оправдателната ѝ част и постановяване на нова присъда от въззивния състав, с която да се признае подс. Н. за виновен за извършено престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК и да му се наложи наказание ЛС за срок от пет години.

Срещу така постановената присъда е постъпила жалба от адв. Б. М. от САК, защитник на подс. Е. Н., според която жалба постановената присъда е неправилна и незаконосъобразна в частта ѝ с която е признат за виновен подс. Н., а именно за престъпление по чл. 321 от НК, без да излага конкретни съображения за това.Защитникът прави искане присъдата в осъдителната ѝ част да бъде отменена.

Срещу горепосочената присъда е депозирана жалба и от частния обвинител П. А., чрез повереника си адв. В. Д. от САК с която жалба се излагат твърдения за това, че събраните доказателства в хода на съдебното следствие установяват с необходимата яснота и категоричност за това, че подс. Н. е извършил престъплението изнудване. Повереникът посочва, че показанията на разпитаните свидетели С. Н., св. Т. Н., И. К., А. Г. и К. К. са безпротиворечиви, установяват с необходимата категоричност това, че подс. Н. е изнудвал П. А.. Частният обвинител и неговия повереник правят искане за признаване за виновен на подс. Н. за престъпление по чл. чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят от АСПП поддържа протеста. Излага съображения, че е извършено престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК и подсъдимия Е. Н. следва да бъде признат за виновен и за това престъпление.

Певереникът на частния обвинител, поддържа изцяло доводите развити в писмената жалба.

Защитникът на подсъдимия счита протеста и жалбата за неоснователни, моли да бъдат оставени без уважение, а присъдата на решаващия съд в оправдателната ѝ част да бъде потвърдена, а в осъдителната ѝ част да бъде отменена и постановена нова с която подзащитния му да бъде оправдан от въззивната инстанция.

Апелативният специализиран наказателен съд, проверявайки законосъобразността и правилността на атакуваната присъда, съобразно с приложените по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната

съвкупност, както и с оглед становищата на страните, намира, че протеста и жалбата на частния обвинител са основателни, а жалбата на подсъдимия Н. за основателна.

Въззивният състав намира, че в част на изнесената в мотивите на присъдата фактология, в която са описани фактите за извършената трангранична престъпност от подс. Н., св. А., Г. и Р. П. съдържа верни обстоятелства, за които по делото изобщо не се спори, и установяващият ги доказателствен материал е действително еднопосочен и непротиворечив.

В останалата част обаче, фактологията на атакуваната присъда, търпи сериозни критики, като формираният върху нея краен правен извод за оправдаването на подс. Н. за престъпление по чл. чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК, според въззивната инстанция е неправилен и необоснован. Той е резултат от доказателствена непълнота, от непрецизен анализ на наличните в първоинстанционното производство доказателствени източници, както и от избирателното им третиране. В този аспект, следва да се посочи, че първоинстанционния съд е изнесъл в мотивите си фактическа обстановка, базирайки се на доказателствени източници, които не ги е обсъдил в тяхната цялост. Освен това, въпреки декларираното позоваване на показанията на всички свидетели по делото, на практика първоинстанционният съд не е проверил и съпоставил задълбочено събраните гласни сведения. Ако го беше сторил, щеше да забележи, че прокламираните от него изцяло правдоподобни показания на свидетелите щеше да установи, че е налице доказателствена съвкупност, която да изгражда фактология относно обективните действия на подс. Н. по повод на повдигнатите и предявени му обвинения. При това положение, се е стигнало до повърхностно и прибързано формулиране на изводи за недоказаност на деянието, които настоящата инстанция не споделя, макар, че и въззивната инстанция се осланя само на събрани доказателства от първоинстанционния съд.

Апелативният специализиран наказателен съд, като извърши самостоятелна проверка на доказателствения материал по делото, намира за установена следната фактология по казуса:

През 2001 година св. и частен обвинител П. А. живеел и работел в [държава], [населено място], който град се намира в близост до [населено място]. Св. А. работил в частна фирма с предмет на дейност търговия със стомана, петрол, газ, без трудов договор като мениджър. През есента на 2001 година св. А. пристигнал в България и посетил фитнес зала „Б.“, която се намирала в[жк]. Във фитнес залата св. А. се запознал с подс. Е. Н., като инициативата за запознанството била на подс. Н.. Една вечер след проведена тренировка във фитнеса, св. А. имал среща със свои приятел в района на хотел „П.“ в [населено място] и пътувайки до там, подс. Н. му предложил да го придружи. Докато пътували подс. Н. започнал да

обяснява, че може да дава на свидетеля А. стоки-стероиди, наркотици, огнестрелни оръжия, които той да продава в [държава] и за това ще получава „петнадесет процента комисионна”. Подс. Н. разказал на свидетеля, че има оптика и познавал много хора, които се занимавали с наркотици и оръжие, че дължи пари на много хора и има нужда от пари. Свид. А., също имал нужда от парични средства и въпреки че нямал никаква идея първоначално как точно ще „пласира“ стоката, приел предложението. Дватама се разбрали, когато свид.А. отиде в [държава] да се обаждат на подсъдимия и да му казва какво количество наркотични вещества трябва да се набавят, а той от своя страна да ги набави, да ги изпраща до [държава] и последствие там да бъдат продадени на трети лица от св. А., а парите от продажбата да се връщат на подс. Н. „по куриер”. Заинтригуван и съгласявайки се да извършва транспорт на наркотични вещества, оръжия, свид. А. запознал подс. Н. със св. К. Г.. Св. К. Г. се занимавал с внос на автомобили „втора ръка“ и разполагал и управлявал автомобил м.“Рено 5 “ на който автомобил имало пригоден тайник-разширение на резервоара. След като св. А. запознал подс. Н. със св. К. Г., подсъдимият Н. уговорил св. Г. да работи за тях срещу определено заплащане за всеки извършен от него курс с автомобила му от РБългария до [държава]. В проведен разговор между тримата, подс. Н. обяснил на св. А. и св. Г., че ако нещо се случи със стоката, тримата следва да възстановят щетите е че „ако стане нещо ще ги избие“.

След като се завърнал на работа в [държава], св. А. се чувал по телефона с подс. Н., а от своя страна подс. Н. провел няколко срещи със св. Г..

През есента на 2002 година подс. Н. и св. А. започнали да водят разговори за трафик на фалшиви 50 еурови банкноти. С цел да организира бързото продаване на фалшивите пари, св. А. във фитнес зала в [държава] се запознал с австрийски граждани М. и Г. Т. и им предложил да ги снабдява с наркотици и фалшиви банкноти.

След като свид.А. намерил начин да продава наркотичните вещества в [държава], същият се свързал с подс.Н., който следвало да осигури необходимото количество наркотични вещества за първата „пратка“, а именно 200 гр. кокаин, 10 бр. топчета марихуана, както и 1бр. неистинска парична банкнота с номинал от 50 евро, която следвало да бъде използвана като „мостра“. Датата, през която щяла да пристигне стоката от Р България била плаваща с около една седмица и свид. А. разбирал от свид. К.Г. кога точно е отпътувала стоката. От своя страна свид.А. посочвал адреса и мястото къде точно трябва да бъде доставена /мястото се уговаряло с подс.Н. и свид.К.Г.,като те знаели предварително за него/ и която след това той я взимал и реализирал, като я продавал на трети лица чрез посредниците М. и Г. Т. и лице, за което впоследствие било установено, че е полицай под прикритие.

През 2002 год.,на неустановена дата през м.декември в [населено място] свид.Н. отишъл при свид.К.Г. и му предал запечатан и облепен с тиксо пакет с размери колкото пакет захар, в който били поставени посочените по-горе наркотични вещества и 1бр. неистинска парична банкнота с номинал от 50 евро. Свид.Г. нямал възможност да пътува със автомобила, които владееел – „Рено 5“ и поради това ангажирал и уговорил своя приятел от детинство, а именно свид.Р. П. да го управлява от Р България до [държава], като му обяснил,че става въпрос за превозване на забранени от закона стоки ,които ще бъдат укрити в тайника на автомобила, както и че ще трябва да ги остави на посочено от св. П. А. място. Свид.Р.П. се съгласил, тъй като му било обещано възнаграждение и взел автомобила, като в тайника скрил пакета съдържащ наркотичните вещества и банкнотата –мостра и тръгнал за [държава], като пътувал през [държава] и [държава]. На неустановена дата през м.декември 2002 год. свид.Р.П. пристигнал в [населено място], [държава] и оставил пакета в същия град, в близост до място за изхвърляне на отпадъци, от където свид. А. последствие го взел. При пристигането на свид. Р.П. в [държава], свид.А. се изненадал, тъй като очаквал да види свид.К. Г.. П. му обяснил, че последния не е бил в състояние на пътува, както и че той е докарал „стоката“. След като взел пакета, свид. П. А. предал банкнотата-мостра и наркотиците на австрийски граждани, които последствие се оказало, че са полицаи под прикритие и те му платили за тях 5000 евро. Тези пари свид.П. А. предал на свид. Р.П.,като му обяснил че същите трябва да бъдат предадени на свид.К. Г., който от своя страна е следвало да ги предаде на подс.Н.. Свид.Р.П. тръгнал отново през [държава] за Р България,като на [държавна] граница паричните средства от 5000 евро, дадени му от А. били конфискувани.

Служителите под прикритие не одобрили неистинската банкнота с номинал 50 евра, като заявили, че цвета на кафявия цвят трябва да е по-тъмен. Св. П. А. провел разговор с подс. Н. и му обяснил от какво са недоволни купувачите на фалшиви банкноти. Подс. Н. взел мерки при следващата пратка нюанса на кафявия цвят на банкнотата да отговоря на истински паричен знак.

Подс. Н. през месец февруари 2003 година осигурил неистинските парични знаци и необходимото количество наркотик и отново чрез вече осъществения канал за трафик на неистински парични знаци и наркотик, изпратил банкноти и наркотик на св. П. А.. Мястото където е следвало да бъде доставена стоката било на адрес [населено място] в [населено място], [улица]в паркиран лек автомобил с швейцарска регистрация. Подс. Н. предал пакета и банкнотите на свид.К. Г., а той от своя страна дал същите на свид.Р.П., който бил наясно вече с механизма на превозването и предаването на вещите. Пакетът бил положен от св. П. в тайника на автомобила „Рено 5“, ползван и за предходното транспортиране. Свид. Р.

П. тръгнал за [държава], а свид.К. Г. съобщил на свид. П. А. датата на тръгване.

На 27.02.2003 год. свид. Р.П. пристигнал в [държава], като се срещнал със свид.П.А., който му предал написан на лист адреса където трябвало да бъде разтоварена стоката, а именно в [населено място], [улица] в паркиран лек автомобил с швейцарска регистрация. Свид.П. отишъл да разтовари „стоката“ на посочения му адрес, но при поставянето ѝ в лекия автомобил с швейцарска регистрация, същият бил задържан от австрийските власти. Незабавно след това били задържани Ф. М. и Г. Т., а последен - на 28.02.2003 год. бил задържан и свид.П.А.. Установило се, че пратката съдържала един килограм кокаин, десет хиляди таблетки екстази и неистински парични знаци с обща стойност триста хиляди евро. Инкриминираните вещи били показани на А. и Р. П. незабавно след задържането им от [държавни] власти.

Срещу свид.П. и А. започнали наказателни производства, които приключили с осъдителни за тях присъди, като наложените им наказания били изтърпени частично в [държава] и частично в Р България. Докато се водело делото в [държава], свид.П.А. прикривал през цялото време подс. Е.Н., въпреки че разследващите и съдията го разпитвали относно познанството му с лице с име „Е.“. Свид. П.А. не казал имената на подсъдимия от страх и тогава отговорил, че не го познава. Същият предположил, че прикривайки го, след като се прибере в Р България, Н. ще го остави на мира. Свидетелят А. бил осъден, като му било наложено наказание ефективно лишаване от свобода в размер на 7 години за три престъпления, като половината от присъдата изтърпял в [държавен] затвор, а след това бил предаден на българските власти и бил условно предсрочно освободен на 30.08.2007 год.

След като излязъл от затвора, свид.А. бил потърсен незабавно от подс.Н., който отново му предложил да работят заедно и да „карат“ наркотици за [държава]-кокаин, трева, екстази и всичко което може да достави. Свид. П. А. отказал, но подсъдимия му обяснил, че загубите от „заловените наркотици и фалшиви пари“ в [държава] трябва да бъдат възстановени. Подс. Н. започвал да изнудва св. П. А. да му даде пълномощно, за да му продаде апартамента, находящ се в [населено място], [община], Район „С.“, в жилищната сграда на [улица] /номер [номер]/, а именно – апартамент № /номер /, находящ се във вход „В“ на втори надземен етаж, със застроена площ от 96.50 /деветдесет и шест цяло и петдесет стотни/ квадратни метра, заедно с принадлежащото му избено помещение № /номер / с площ от 9.10 /девет цяло и десет стотни/ квадратни метра, както и заедно с принадлежащите му 3.28% идеални части от общите части на жилищната сграда и също толкова идеални части от общите части от правото на строеж върху поземления имот, в който е построена същата и гараж № /номер /, находящ се на първи надземен етаж в жилищната

сграда, със застроена площ от 27.46 /двадесет и седем цяло и четиридесет и шест стотни/ квадратни метра, заедно с 0.94% /нула цяло деветдесет и четири стотни процента/ идеални части от общите части на жилищната сграда и също толкова идеални части от право на строеж върху поземления имот.

Св. С. Н. работил като охрана на паркинг, находящ се в [населено място] на [улица] в близост до кръстовището с ул.[улица], като събирал таксите от клиентите на паркинга и бил в приятелски отношения със св. П. А.. Св.П. А. често посещавал приятеля си- св. С. Н., като в кабинката на паркинга пиели напитки и се разговаряли. На 22.03.2008 година св. П. А. отишъл при св. С. Н. в кабинката на паркинга, като бил много притеснен, свит и неспокоен. След известно време на паркинга дошъл мотор и св. П. А. веднага бързайки излязъл от кабината на паркинга и се запътил към мотора. Мотора се управлявал от подс. Н., а зад него се возел човек- св. П. Л., който свидетел, св. П. А. не могъл да види, тъй като бил с шлем. Подс. Н. си сложил шлема от лявата страна на мотора на волана. Св. С. Н. излязъл от кабинката и се запътил в посока на разговарящите, но се спрял и не се приближил до самите разговарящи, тъй като не знаел защо са дошли и какъв разговор ще водят. Св. С. Н. забелязал, че св. А. разговарял с подс.Н. и чул, че Н. отправил на висок тон репликата „Ще те ликвидирам“, след което поговорили още няколко минути и св. П. А. си тръгнал, а след него си тръгнал и подс. Н.. Св. П. А. се върнал в кабинката на св. С. Н. бил прежълтял и казал на св. С. Н. „ще ми вземат апартамента“. Св. С. Н. посъветвал св. А. да уведоми полицията за случилото се.

Св. П. А. се обадил на свои приятел св. И. К. и му споделил, че му трябва пари спешно и че трябва да заложат апартамента си. Св. К. в този момент бил на морето и му обяснил и успокоил, че нищо не е спешно и че като се върне от морето ще реши проблема. Обяснил на св. А., че по този начин ще загуби жилището си. Пристигайки си от морето св. К. разбрал, че св. П. А. бил влязъл в престъпни схими с подс. Е. Н., като пренасял през границата наркотични вещества и фалшиви банкноти, които [държавни] власти били конфискували и че това е повода да дължи пари, както и че е лежал в затвора за тези престъпни деяния. Св. К. провел разговор със св. Й. и в процеса на разговора разбрал, че св. Й. е закупил апартамента, въпреки че е знаел, че пълномощното за апартамента не е доброволно дадено, но го е прехвърлили на негово име, тъй като подс. Н. му е дължал пари.

На 24.03.2008 год. свид.П.А. притеснен за живота си подписал пълномощно в полза на подс.Н. с право на управление и разпореждане /продава, дарява, заменя, ипотекира и други/ от негово име и за негова сметка със собствения му недвижим имот, находящ се в [населено място], [община], Район „С.“, в жилищната сграда на [улица] /номер [номер]/, а именно – апартамент № /номер /, находящ се във вход „В“ на втори надземен етаж, със застроена площ от 96.50 /деветдесет и шест цяло и

петдесет стотни/ квадратни метра , заедно с принадлежащото му избено помещение № /номер / с площ от 9.10 /девет цяло и десет стотни/ квадратни метра, както и заедно с принадлежащите му 3.28% идеални части от общите части на жилищната сграда и също толкова идеални части от общите части от правото на строеж върху поземления имот, в който е построена същата и гараж № /номер /, находящ се на първи надземен етаж в жилищната сграда, със застроена площ от 27.46 /двадесет и седем цяло и четиридесет и шест стотни/ квадратни метра, заедно с 0.94% /нула цяло деветдесет и четири стотни процента/ идеални части от общите части на жилищната сграда и също толкова идеални части от право на строеж върху поземления имот, като договаря с когото намери за добре и при цена и условия, каквито прецени за целесъобразни с оглед добра защита на негови права и законни интереси. Пълномощното било написано в кантората на свид.Б.Н. на 24.03.2008 год. ,която била бивша съпруга на подс.Н. и била позната на свид.П. А. още от 2002 год. Свид.Н. се уверила в действителната воля на свид.А., разяснила му последиците от упълномощаването и същият доброволно собственоръчно подписал пълномощното рег. №1169/2008 год. Свид.Н. представила на свид.А. за подпис, освен съставеното пълномощно и декларации, които също следвало да бъдат заверени нотариално и дори ѝ направило впечатление, че при ръкописното изписване на собственото си име /в посочените декларации/, свид.А. изписал „П.”, вместо „П.“.

На 08.04.2008 год. Св. П. А. заминал за [държава] /това е видно и от приложената справка рег.№13873 от 13.03.2014 год. на ГД „ГП”-л.145,т.1 от СП/, където имал приятелка и докато бил там разбрал от негов приятел по телефона че апартамента му е бил продаден на свид. Б.Й..

Когато се прибрал в Р България, след около 2-3 седмици свид. А. дочул, че апартамента му бил продаден и решил да се срещне с подс. Н. за да провери дали действително му е продаден апартамента и ако е така да му върне част от парите от продажбата. През август месец на 2008 година св. А. заедно със св. Т. Н. отишли с лек автомобил до борсата за цветя, находяща се до „[обект]“ в [населено място], минали през портала и се запътили до работилницата за оптика, собственост на подс. Е. Н.. Св.А. слязъл от автомобила и се срещнал с подс. Н.. Св. Т. Н. се приближил до мястото където двамата разговаряли и чул, че подс. Н. отправил закана спрямо св. А. като му казал „ ти да не носиш микрофони или ще ти счупя главата“.

През месец септември 2008 година св. Т. Н., помолен от св. П. А., отишъл до кантората на нотариус Н. и се представил за купувач и по този повод разбрал, че апартамента на св. А. бил продаден. Последствие св. А. се срещнал с подс.Н. и установил, че апартамента не е продаден за сумата от 160 000 евро, а за 79 000лв на свид. Б. Й. на 07.04.2008г. съгласно н.а. №[номер],том [номер],рег.№ ,д.№ [номер]/[дата] год. по описа на

нотариус Н. и вписан в Агенцията по вписванията под вх.№[номер]/2008 год., заедно с прилежащото мазе и гараж. А. очаквал да получи поне половината от продажната сума или да получи апартамента си обратно, но това не било сторено въпреки многото срещи и разговори, които провел с Н..

Именно тогава свид.П.А. решил да подаде жалби до прокуратурата и полицията срещу Н., като очаквал последния да се „вразуми и да му върне жилището”. Подал такава и до компетентните власти в [държава], където съобщавал за първи път името на подс. Е.Н. и сочел ролята му и дейността му в престъпната група. През цялото време свид.А. продължавал да живее в посочения по-горе апартамент, като към момента свид.Б.Й., не е въведен във владение и със свид.П.А. са страни по неприключени граждански дела, с предмет на същите- процесния недвижим имот-гр.д. №[номер]/09 год. на I г.о.-10 състав при [съд] по иск с правно основание чл.124 от ГПК.

Изнесената фактическа обстановка се установява от събраните писмени и гласни доказателства, а именно от показанията на свидетелите П. А., Кр.Г., Р. П., Д. А., И.К., Б.Н., Б.Й., П.Л., С.Н., Т.Н. и А.Г., от заключенията на вещите лица по извършените експертизи, от всички писмени доказателства по делото- свидетелства за съдимост, нотариални документи, прочетени на основание чл.283 от НПК и надлежно приобщени към доказателствения материал.

Първоинстанционният съд в мотивите си е игнорирал безспорно установени факти, от множество свидетели и въобще не ги е посочил като установени по делото, а именно досежно отправените от подс. Н. закани спрямо св. П. А., присъствалите лица по време на проведените между тях срещи и естеството на проведените разговори. Това игнориране на показанията на важни свидетели относно обективните действия на подс. Н. с оглед извършеното престъпление по чл.214 от НК са довели до направени неравилни изводи от първоинстанционния съд досежно липсата на доказателства за извършено престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК.

Присъдата на първоинстанционният съд в частта в която е оправдан подс. Н. за престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК е неправилна по следните съображения:

Изнесената фактическа обстановка от въззивния съд се подкрепя от показанията на св. П. А.. Въззивният съд кредитира с доверието си изцяло свидетелските показания на свидетеля П. А., относно следните правно-релевантни факти и обстоятелства: за това ,че се познава с подс. Н., за това, че заено с подсъдимия и св. Р. П. и св. К. Г. са участвали в ОПГ, като основна дейност била трафик и разпространение на наркотични вещества и неистински парични знаци, за това, че е осъждан в [държава] за горепосочената престъпна дейност, за това че е изтърпявал наказание лишаване от свобода в [държавен] и български затвор, за това, че подс. Н.

на 22.03.2008 година в присъствието на св. С. Н. и св.П. Л. му отправил закана- „Ще те ликвидирам“, за това, че е бил изнудан от подс. Н. да си продаде собствения си апартамент, за това, че на 24.03.2008 год. свид.П.А. притеснен за живота си подписал пълномощно в полза на подс.Н. с право на управление и разпореждане /продава, дарява, заменя, ипотекира и други/ от негово име и за негова сметка със собствения му недвижим имот, находящ се в [населено място], [община], Район „С.“, за това, че апартамента му бил продаден, за това, че провел срещи с подс. Н. за да разбере дали жилището му е продадено.

Неправилно първоинстанционният съд е изключил от фактическа страна фактите установени от гласни и писмени доказателства досежно отправената закана спрямо свидетеля А., тъй като за станалото на 22.03.2008 година има показания на свидетел, който е бил очевидец, а именно свидетеля С. Н.. Показанията, на който свидетел са идентични със заявеното от подстрадалия П. А..

Въззивният съд както и СпНС кредитира и дава вяра изцяло на показанията на свид. Р. П. като житейски логични, последователни и непротиворечащи относно следните следните правно- релевантни факти и обстоятелства: за това, че същият е познавал свид.П. А., както и че през инкриминирания период е транспортирал два пъти наркотични вещества и „фалшиви“ пари в евро валута от Р България през [държава] и [държава] до [държава] с лек автомобил „Рено“ ,което било „приспособено“ с разширен резервоар, за това, че е бил убеждаван от св. К. Г. да се включи в общата престъпна дейност на групата, като на същия му било обещано възнаграждение за превозването на вещите до [държава]., за това ,че „приспособяването“ на автомобила се изразявало в направата на тайник в резервоара –разширение, за това, че през м.декември 2002 год. и след това през м.февруари 2003 год., е действал по един и същ начин –получавал вещите, които трябва да превози от свид. К.Г., като същите били опаковани в пакети с кафяво тиксо и ги слагал в тайника на автомобила, тъй като бил наясно че тези стоки са забранени от закона, за това, че пристигайки в [населено място] се срещнал на паркинг с частния обвинител, от който получавал бележка, на която бил написан адреса където трябва да остави стоката, за това, че мястото при първото трафикиране било зад цех, в близост до неизвестен автомобил, а вторият път -в швейцарски автомобил в найлонови торбички, които поставил на една от седалките, за това, че взимал нещата в Р България от К.Г. , като не се интересувал от къде същия ги набавял, за това, че след транспортирането на „втората пратка“ бил задържан и срещу него било образувано наказателно производство, като следствие бил осъден и му било наложено ефективно наказание лишаване от свобода, изтърпяно частично в [държава] и частично в Р България, за това, че по време на изтърпяване наказание лишаване от свобода в [държавен] затвор, започнал

да разпитва свид. П. А. „кой стои зад това и защо така се е получило”, при което последният му отговорил „По-добре да не знаеш, аз имам големи притеснения от този човек”, за това, че А. е бил много притеснен, за това, че след извесно време А. му казал, че става въпрос за подс. Н.. Свид. П. сочи, че по време на разследването в [държава] също са го питали за лице с име „Е.“. Показанията на св. Р. П. изцяло кореспондират с показанията на св. А. и св. К. Г. относно участието им в ОПГ, територията на действие на ОПГ, участници, механизъм на извършване на отделните престъпни деяния, използваното МПС с пригодения тайник, количеството трафикирано наркотично вещество, броя и номинала на трафикираните неистински парични знаци, фактите и обстоятелствата около задържането на лицата, воденото срещу тях наказателно производство в [държава], изтърпяването на наказание лишаване от свобода в [държавен] и български затвор.

Въззивният съд както и първоинстанционния съд кредитира показанията на св. К. Г. изцяло относно следните правно релевантни факти: за това, че познава със св. Р. П., тъй като били съученици, а и заедно докарвали автомобили „втора ръка” от [държава], където се запознали със свид. П. А., за това, че имал лек автомобил „Рено 5”, който управлявал с пълномощно и не бил прехвърлил собствеността му и в същия имал приспособен тайник-разширен резервоар, който през времето на юго-ембаргото използвал за превозване на бензин и сирене, за това, че два пъти общо е била превозвана с този автомобил „стока” и двата пъти автомобилата е бил управляван от Р България до [държава] от свид. П.. Механизмът бил един и същ, което се потвърждава и от изложеното от П. и А.. Св. Г. твърди, че подс. Н. предавал на свид. Г. пакета, който той от своя страна предал на свид. П. и той го поставял в МПС, в изградения тайник. След като стоката била предадена на свид. А., свид. П. се върнал с „някакви дребни пари” от първата доставка и двамата заедно си разделили по около 700 лв. След като на 27-28.02.2003 год. задържали свид. П. и свид. А. в [държава], заедно с наркотичните вещества и неистинските парични знаци-банкноти в евро, подс. Н. започнал да му звъни по телефона и да го заплашва, като казвал че загубите трябва да се възстановят. Същият дори посещавал свид. Г. един или два пъти в дома му, като е казвал „че ще го убие и че ще го утрепе“. От показанията на свид. К. Г. се установява, че свид. А. е осъществил с него контакт незабавно след излизането му от затвора и когато го е посетил той възприел у последния уплаха, както и че бил в безизходица и видял, че дори се разплакал.

Показанията на св. К. Г. изцяло кореспондират с другите доказателства, а именно разпитите на св. П. А. и св. Р. П. както и с писмените доказателства по делото, а именно свидетелства за съдимост и съдебни книжа, удостоверяващи осъждането на П. и А. от [държавен] наказателен съд.

Въззивният съд както и първоинстанционния съд изцяло кредитира показанията на св. А. Г. и на свидетеля Т. Н. , като достоверни и непротиворечащи с другия доказателствен материал. Горепосочените свидетели дават сведения и показания за възприети от тях факти от действителността след осъщественото изнудване от подс. Н. спрямо св. А., но показанията на свидетелите установяват взаимоотношенията след инкриминирата дата и в този смисъл установяват поведението на подс. Н. след извършеното изнудване.

От показанията на свид. Д. А. се установява, че същата е познавала подс. Н. от около десет години във връзка с общ бизнес , който имали двамата. Въззивният съд както и първоинстанционния съд цени показанията на свидетелката във връзка с посоченото от нея, че никога не е била свидетел на предаване на парични суми от страна на подс. Н. на свид. А., а именно на 80 000 лева. Въззивният съд не кредитира показанията на св. А. в частта им, че след продажбата на жилището, св. А. и подс. Н. продължили да са в приятелски отношения и че проведените между тях срещи протичали спокойно, тъй като в тази част показанията на свидетелката са изолирани от другите свидетелски показания.

Въззивният съд както и СпНС кредитира и дава вяра изцяло на показанията на свид. Б. Н. като житейски логични, последователни и непротиворечащи си относно следните правно - релевантни факти и обстоятелства: за това, че е била съпруга на подс. Н. и от м. 02.2003 год. бракът им е разтрогнат, като двамата имали от брака си дете, за това, че не поддържа отношения с подсъдимия, тъй като същият имал вече друго семейство и дете, за това, че към 24.03.2008 год. заемала длъжността нотариус с район на действие [съд] и била вписана под № [номер] в Нотариалната камара, за това, че св. П. А. пристигнал при нея именно в посоченото й качество на нотариус сам, предал й личната си карта и заявил, че желае да упълномощи подс. Н. да продаде собствения му недвижим имот, подробно описан по-горе, за това, че написала пълномощното и А. положил пред нея лично подписа си, като й направило впечатление, че на декларациите изписал ръкописно името си като „П.“ вместо „П.“, което кореспондира и е видно от приложените по делото копия на тези документи, за това, че няколко дни след извършеното упълномощаване при нея се явили свид. Б. Й. и подс. Н., които сключили пред договор за покупко-продажба на недвижимия имот на свид. А. и бил съставен нотариален акт № [номер], т. , рег. № [номер], д. № [номер]/[дата] год. /по описа на нотариус Н./, като посочената в него продажна цена била 79000 лв, която страните декларирали , че е получена от продавача, за това, че след изповядването на сделката свид. А. я посетил отново, за да разбере дали е продадено жилището.

Показанията на свид. Н. се подкрепят и от показанията на свид. Й. в частта, в която същият сочи че е бил купувач на процесния имот.

Въззивната инстанция не кредитира показанията на св. Й. за това, че е предал на подс.Н. сумата, представляваща продажната цена, тъй като това обстоятелство не се подкрепя от другите доказателства по делото.

В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд е приета назначената комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза, която е излелдвала свид. П. А.. От заключението на вещите лица се установява, че свидетеля А. е психично здрав, като според вещите лица възприетата от последния заплаха „ще те ликвидирам”, отправена му от подс.Н. е възбудил у него преживяване на уплаха и страх, причинила му е повишена бдителност, свързан с преживяването на заплашеност и го е мотивирала да подпише пълномощното. Според вещите лица у свид. А. е налице психическа годност за вярно възприемане и възпроизвеждане на фактите и обстоятелствата от съществено значение за делото и има свидетелска годност, както и че психичното му състояние към момента на изследването не се явява пречка за неговото участие във всички фази на наказателното производство и той може да дава достоверни отговори на въпросите на разследването. От разпита на вещите лица в съдебно заседание пред първоинстанционния съд се установява, че А. е бил освидетелстван през месец март 2011 г. лично и че е извършено психиатрично интервю, което представлява експертно и психологично изследване. От вещите лица са кредитирани единствено субективните преживявания на освидетелствания, тъй като в случая не е имало медицинска документация. Според ВЛ изложеното от А. е звучало достоверно, а именно че е развил вследствие на стреса психосоматично заболяване диабет и житейски, медицински, психологично всичко съобщено от него било в пряка връзка с преживяното и то е последователно. От друга страна не е констатирана клинично изразена тревожност и свидетеля съобщава за състояние на уплаха и чувство за страх за живота, около времето на деянието, която според него е продължила известен период след това. Според ВЛ е нормално с течение на времето интензитета на неговите оплаквания да намалее и дори да стихне, но пред тях той е споделил мисли за безперспективност и в известна степен в депресивен стил, това е няколко години след деянието.

Неправилно първоинстанционният съд е отвърлил и не е приел заключението на вещите лица в частта, която се сочи, че отправената закана спрямо А. е предизвикала у него преживяване на уплаха и страх, причинила му е повишена бдителност, свързан с преживяването на заплашеност и го е мотивирала да подпише пълномощното, тъй като вещите лица, разпитани пред първоинстанционния съд са заявили, че в тази част заключението е изготвено на база единствено субективните преживявания на частния обвинител, а и същите не са разполагали в медицинска документация. Действително вещите лица са заявили в разпитите си, че заключението им е изготвено на база единствено

субективните преживявания на частния обвинител, а и същите не са разполагали с медицинска документация, но от това процесуално-следствено действие според АСпНС не отпада задължението на съда да изследва доказателства поотделно и в тяхната съвкупност. В конкретния случай преживяното и споделено пред вещите лица при изследването от св. А. се подкрепя от проведения му разпит в качеството на свидетел, както и от показанията на св. Н.- очевиден на отправената закана, така и от косвените доказателства за отправени закани от подс. Н. към св. А. от показанията на св. А. Г., свидетеля Т. Н. и св. Р. П.. Това доказателство е обсъдено едностранно от първоинстанционния съд, поради което е довело и до извод същото да бъде некрeditирано по своето същитство.

В хода на съдебното следствие пред СпНС е извършена и комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза по отношение на изследвания от експертите свид.К. Г., от която се установява, че същият е психично здрав. При извършения преглед на свидетеля от вещите лица е установен психоорганичен синдром с относително лека степен на изразеност. Снизено е функционирането на дългосрочните паметови компоненти, като е затруднено припомнянето на конкретни цифри, дати и имена, но според вещите лица, въпреки наличната мозъчна психоорганика, психиката на свид.Г. правилно отразява реалността, не е констатирана тенденция за запълване на паметовите празнини с конфабулации /измислени спомени/ или склонност към патологична лъжливост. Според експертите възможността му за адекватно възприемане, осмисляне и възпроизвеждане на фактите и взаимовръзките им в реалността не е съществено нарушена, като единствено са възможни затруднения в детайлизирането и хронологизирането на фактите. Също така според експертите, способността на свид. Г. да разбира и да се ориентира правилно във фактическата обстановка, както и да възпроизвежда достоверно минали събития и факти не е съществено нарушена и той притежава базисна свидетелска годност и може да участва като свидетел в наказателното производство.

В хода на съдебното следствие е извършена съдебно-оценителна експертиза от вещото лице и представеното от него заключение-прочетено и прието в хода на съдебното следствие,включително и по допълнително поставената задача,се установява че стойността на процесния имот, предмет на обвинението по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК е 196 450 лв. към инкриминираната дата-22.03.2008г.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е изключил от доказателствения материал приложените по делото документи за воденото наказателно производство, както и приложените копия от материали по наказателно производство срещу частния обвинител П.А. и свид.Р. П. в [държава], тъй като горепосочените материали, представляват доказателства по други наказателни производства, които не са събрани по

настоящото наказателно производство. Горепосочените материали не са отделени по реда на чл. 217 от НПК, а също така не е и трансфирирано наказателно производство от чужда държава по реда на чл. 471 и следв. от НПК и Конвенцията за взаимопомощ по наказателноправни въпроси между държавите- членки на Европейския съюз от 2000 г. Действително, както е приел и СпНС тези материали могат в настоящетото наказателно производство да бъдат ценени само като справки- удостоверения за факти относно осъждания и за водени в друга държава наказателни производства, още повече, че тези материали кореспондират с бюлетините за осъждане на лица и заверени копия от съдебни актове- а именно Протоколно определение от 06 юли 2006 год., влязло в сила на 14.07.2006 год. по НЧД [номер]/2006 год. по описа на [съд]. От същото се установява, че е приета за изпълнение Присъда №[номер] от 29.2003 на Окръжен съд [населено място], потвърдена с Решение № [номер]/04 г. о. 31.03.2004 год. на Върховния съд в [населено място],[държава], с която българския гражданин П. С. А., [дата на раждане] год. в [населено място], обл.С. му е наложено наказание от 7 години лишаване от свобода при първоначален „строг” режим на изтърпяване, като е постановено при изпълнение на наказанието да бъде приспаднато времето през което е търпял предварително задържане и е изтърпявал наказание в [държава], считано от 28.02.2003 год. до 14.07.2006 год. както и приложеното свидетелство за съдимост на св. А., от копие от бюлетин за съдимост на св. К. Г. от което е видно, че е бил признат за виновен и осъден съгласно одобрено на 06.12.2007 год. от [съд] споразумение по НОХД №[номер]/2007 год. по описа на същия съд за престъпление по чл.354а,ал.2,т.1 вр. ал.1,издр.1,пр.3,6 вр. чл.26,ал.1 от НК, както и по чл.244,ал.2 вр. ал.1 вр. чл.243,ал.1,изр.1 вр. чл.26,ал.1 от НК, извършени и двете в периода от 01.11.2002 год. до 26.02.2002 год. на територията на РБългария. На свид.Г. на основание чл.23,ал.1 от НК за двете престъпления му е било наложено едно общо наказание „лишаване от свобода” за срок от 2 години и 10 месеца, които е изтърпял ефективно, като и от приложеното по делото свидетелство за съдимост и бюлетин за съдимост на свид. Р. П. от което е видно, че същия е бил признат за виновен и осъден в [държава], като с Протоколно определение от 02.03.2005 год. по НЧД №[номер]/2005 год., влязло в сила на 28.04.2005 год. е приета за изпълнение Присъда №[номер] на Окръжен съд [населено място], потвърдена с Решение от 19.02.2004 год. по НД № [номер] на Върховния съд в [населено място],[държава], с която българския гражданин Р.П. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.242,ал.2 вр. ал.1 „б.”Ж” вр. чл.26 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода” за срок от три години при първоначален „общ” режим на изтърпяване, като от същото е приспаднато предварителното задържане и изтърпяното наказание в затвора в [държава] от 28.02.2003 год. до 23.09.2005 год., както и от

приложената по делото справка от МП „ГДИН” ,рег. №[номер]/14.06.2011 год./л.71,т.1 от ДП/ се установява,че свид.П.А. е постъпил в затвора [населено място] за изтърпяване на наказание лишаване от свобода за срок от 7 години на 29.03.2006 год./с начало 28.02.2003 год./ и е бил освободен на 30.08.2007 год. на основание чл.70 от НК за остатъка от 2 години,2 месеца и 9 дни. Свид.Р.П. е постъпил в затвора в [населено място] за изтърпяване на наказание лишаване от свобода за срок от три години на 19.01.2005 год./с начало 28.02.2003 год./ и е бил освободен по изтърпяване на 03.02.2006 год. Свид.К.Г. не е изтърпявал наказания лишаване от свобода в затворите на страната.

За да постанови присъдата си въззивният съдът прие за установена така описаната по-горе фактическа обстановка. Същата се установи по несъмнен и категоричен начин от следните, събрани по делото доказателствени материали: от показанията на свидетелите П. А., К.Г. и Р. П., Д. А., И.К., Б.Н.,Б.Й.,П.Л.,С.Н.,Т.Н. и А.Г. от заключенията на вещните лица по извършените експертизи /подробно изброени и посочени по-горе ,ведно с представените по тях заключения/; от всички писмени доказателства по делото- свидетелства за съдимост, нотариални документи, прочетени на основание чл.283 от НПК и надлежно приобщени към доказателствения материал.

Установеното от фактическа страна води до следните правни изводи:

Както бе посочено по-горе подс. Е. Н. е предаден на съд от прокуратурата за извършено престъпление, а именно за това, че: „ в периода от неустановена дата през есента на 2001 год. до 28.02.2003 год. на територията на [населено място] е образувал организирана престъпна група, с участници П. С. А., К. Г. К. и Р. М. П., създадена с цел да върши престъпления по чл. 244, ал. 1 от НК и по чл.354а, ал. 1 от НК на територията на [държава]“ - престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр. 1 от НК.

Първоинстанционният съд е признал подс. Н. за невинен в това да е образувал организираната престъпна група в периода 01.01.2001 год. до неустановена дата през есента на 2001 год. на територията на [населено място] и да е ръководил същата от 01.01.2001 г. до 28.02.2003г. В тази насока СпНС е посочил, че събраните доказателства за престъпната дейност на организираната престъпна група сочат, че подсъдимият Н. не е образувал и не е бил неин ръководител на престъпно сдружение в посочените периоди.

От събраните по делото доказателства, а именно от разпитите на свидетелите П. С. А., К. Г. К. и Р. М. П. се установява, че подс. Е. Н. е образувал още през 2001 година процесната ОПГ и е бил неин ръководител до 28.02.2002 година. Това е така, тъй като събраните гласни доказателства установяват с необходимата категоричност, че именно подс. Н. е осъществил действия по създаване на ОПГ, като е търсил хора за нейни

членове, именно той е определил предмета на престъплената дейност и територията ѝ на действие, той е лицето което е поставило конкретни задачи на отделните членове, той е лицето което е склонило другите членове на групата да участват в нея, той е лицето което се е снабдявало с високорискови наркотични вещества и неистински парични знаци и под негово ръководство и с помоща на действията за осъществяване на общата цел на свидетелите П. С. А., К. Г. К. и Р. М. П. е трафикирал високорискови наркотични вещества и неистински парични знаци в чужди държави, той е лицето което е получавало печалбата от незаконната дейност и е разпределял възнагражденията от пари, добити от незаконната дейност.

Не може да не се отбележи, че образуването на ОПГ е осъществено преди датата 01.10.2002 година и в този смисъл възражението на адв. М. е правилно, че до този момент в българското законодателство липсва легална дефиниция на понятието „организирана престъпна група” и редакцията на чл.93, т.20 от НК с ДВ бр.92/2002 год.

Поради горните съображения въззивния съд отмени присъдата в частта ѝ в която подс. Н. е осъден и оправдан от пърноинстанционния досежно престъплението по чл. 321 от НК и постънови отмяна на присъдата в частта ѝ в която подс. Н. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 321 ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр. 1 от НК, за това, че е образувал ОПГ в периода от неустановена дата през есента на 2001 година до 28.02.2002 година.

Въззивната инстанция отмени присъда в частта, в която подс. Н. е признат за НЕВИНОВЕН по обвинението за в това, че: „В периода от 1.10.2002 г. до 28.02.2003г. на територията на [населено място] е ръководил организирана престъпна група, с участници П. С. А., К. Г. К. и Р. М. П., създадена с цел да върши престъпления по чл. 244, ал. 1 от НК и по чл. 354а, ал. 1 от НК на територията на [държава] - престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК“ и вместо това призна подсъдимият Е. Н. за виновен за това, че през периода 01.10.2002 година до 28.02.2003 година е ръководил организирана престъпна група, с участници П. С. А., К. Г. К. и Р. М. П., създадена с цел да върши престъпления по чл. 244, ал. 1 от НК и по чл. 354а, ал. 1 от НК на територията на [държава] - престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК.

Изнудването е престъпление срещу собствеността. Непосредственият обект на изнудването има комплексен характер – засягат се отношения, които осигуряват нормалното и свободно формиране на воля у личността, както и отношенията, гарантиращи нормалното упражняване на правото на собственост. Като всички престъпления против собствеността, престъплението изнудване уврежда /при престъплението по чл. 214 НК/, или застрашава /при това по чл. 213а НК/ нормалното упражняване на

правото на собственост или други имуществени права, но в същото време винаги засяга и свободното формиране на волята на пострадалия за разпореждане с имуществото му. При изнудването, засягането на личността е начин, метод, способ за увреждане на собствеността. Характеристика на престъплението изнудване от обективна страна е, че първият предмет на посегателство е физическо лице, по отношение на което деецът упражнява сила или заплашване, а вторият предмет е имущество (движимо или недвижимо), с което физическото лице се разпорежда под въздействие на принудата. Изпълнителното деяние – „принуди” - се осъществява само чрез действие и се изразява в престъпно мотивиране на пострадалия да предприеме определено поведение против волята си, като за целта деецът използва физическа или психическа принуда. Принудата може да се прояви в следното:

-използване на сила – деецът упражнява физическо въздействие върху изнуденото лице (блъскане, държане, отвлечане);

-заплашване – деецът упражнява психическо въздействие, застрашава изнудения с бъдещо деяние, което е от естество да изложи живота, здравето, честта, имота на заплашения или друго лице на опасност, като за съставомерността няма значение характера на заплашването, от значение е то да е годно да внуши основателен страх. Последователно, или едновременно с упражняване на принудата, деецът довежда до знанието на изнудваното лице желаното от дееца поведение. Принудата е средство, начин за мотивиране на лицето да извърши акт на имуществено разпореждане, поради което тя по необходимост трябва да предхожда поведението на пострадалия. За съставомерността на деянието е без значение дали деецът има намерение или възможност да изпълни закана (Решение на ВКС №563/71-II НО), достатъчно е тя да е с такава интензивност и от такова естество, че да възбуди основателен страх у пострадалия, че ако не предприеме изискваните от него действия, ще бъде поставен в по-неблагоприятно положение, без да е необходимо психиката на жертвата да бъде парализирана (в този смисъл Решение на ВКС № 477/88-ВК). Без значение е и дали заплашването е устно или в писмена форма или по друг начин – важното е да е станало достояние на изнудения и той да го е възприел като такова. При използването на сила деецът упражнява физическо въздействие върху изнудваното лице. Във връзка с упражняването на принуда следва да се посочи, че в тълкувателно решение №71/74-ОСНК Върховният съд е приел, че когато при осъществяване престъпленията по чл. 152, 143 и 214 НК принудата чрез употреба на сила и заплашване се изрази в други престъпления - примерно телесна повреда, унищожаване или повреждане на чужд имот, лишаване от свобода, отвлечане или друго по-леко или по-тежко престъпление, те ще следва да се квалифицират и санкционират отделно по правилата на идеалната съвкупност. Това решение е запазило значението си и понастоящем с

изключение на случаите, когато е причинена телесна повреда, защото тя е въздигната в квалифициращо обстоятелство.

Вторият елемент от изпълнителното деяние е информирание на пострадалия за желаното от дееца поведение. Той може да се осъществи преди, едновременно или след упражняване на принудата. Това довеждане до знанието може да се извърши устно, писмено, чрез използване на съвременните компютърни технологии. Вследствие на принудата пострадалият предприема желаното от дееца поведение, което може да е свързано с действие или бездействие. Насочеността на принудата е, следователно, към мотивиране на изнуденото лице да осъществи противно на волята си поведение – да извърши, да пропусне, или да претърпи нещо. Във всички случаи поведението на изнудения се изразява в акт на имуществено разпореждане с имуществен предмет, който акт причинява вреда на жертвата или на друг правен субект. Престъплението е резултатно. То е довършено, когато в причинна връзка с осъщественото от пострадалия имуществено разпореждане настъпи вреда за изнудения или за друго лице. Поради това, задължителен обективен признак е и причината връзка между принудата, която деецът е извършил, поведението, което изнуденият е осъществил и причинената имотна вреда. За съставомерността на деянието е достатъчно настъпването на тази вреда, не е необходимо някой да е извлечъл облага, макар че най-често двете са свързани. В решение №609/07-II НО на ВКС е прието, че липсата на акт на имуществено разпореждане не води до липса на съставомерност на деянието по чл. 214 НК, защото е налице опит. Съгласно решение № 539/10година-I НО на ВКС, обстоятелството, че е предоставена по-малка сума, от поисканата от дееца не променя съставомерността на деянието, а има отношение към размера на причинената вреда. При изнудването по чл. 214, ал. 1 НК като резултатно престъпление, имотната вреда може да настъпи и в патримониума на трето лице, който се засяга от имущественото разпореждане на изнудвания или е направено индиректно, по негово настояване (решение №543/11г.-I НО на ВКС). В решение № 405/09г.II НО на ВКС е прието, че вредата може да бъде причинена не само на непосредствено изнудения, но и на друго лице, а именно този, който фактически извършва престацията. С оглед обстоятелството, че изнудването е резултатно престъпление е възможен както довършен, така и недовършен опит. Ако действията са изчерпани само с упражняване на принудата или само със съобщаване на пострадалия какво поведение се изисква от него, опитът ще е недовършен. С довършване на изпълнителното деяние – упражнена принуда и довеждане до знанието на изнудения какво поведение се очаква от него, опитът става довършен.

В обобщение следва да се отбележи, че събраните по делото доказателства обосновават категоричен и еднозначен извод за това, че подс. Е. Н. е изнудил св. П. А.. В този смисъл въззивният съдебен състав преценява като

неправилно заключението на първостепенния съд, че липсват доказателства за постановяване на осъдителна присъда за престъплението по чл. 214 и сл. НК.

Като съобрази посоченото, настоящия съдебен състав отмени присъдата на първостепенния съд и вместо нея призна подсъдимия Е. Н. за виновен, за това, че на 22.03.2008г. в [населено място], на [улица] в близост до кръстовището с [улица], с цел да набави за себе си имотна облага е принудил П. С. А. ЕГН [ЕГН] чрез заплашване /че ще го ликвидира/ да извърши нещо противно на волята му - на 24.03.2008г. да подпише пълномощно в полза на Е. А. Н., нотариално заверено от нотариус Б. Н., нотариус № [номер] при [съд], пълномощно с право на управление и разпореждане /продава, дарява, заменя, ипотекира и други/ от негово име и за негова сметка със собствения му недвижим имот, находящ се в [населено място], [община], Район „С.“, в жилищната сграда на [улица] /номер [номер]/, а именно – апартамент № /номер /, находящ се във вход „В“ на втори надземен етаж, със застроена площ от 96.50 /деветдесет и шест цяло и петдесет стотни/ квадратни метра, заедно с принадлежащото му избено помещение № /номер / с площ от 9.10 /девет цяло и десет стотни/ квадратни метра, както и заедно с принадлежащите му 3.28% идеални части от общите части на жилищната сграда и също толкова идеални части от общите части от правото на строеж върху поземления имот, в който е построена същата и гараж № /номер /, находящ се на първи надземен етаж в жилищната сграда, със застроена площ от 27.46 /двадесет и седем цяло и четиридесет и шест стотни/ квадратни метра, заедно с 0.94% /нула цяло деветдесет и четири стотни процента/ идеални части от общите части на жилищната сграда и също толкова идеални части от право на строеж върху поземления имот, като договаря с когото намери за добре и при цена и условия, каквито прецени за целесъобразни с оглед добра защита на негови права и законни интереси и с това му е причинил имотна вреда в размер на 196 450 лв. /сто деветдесет и шест хиляди четиристотин и петдесет лева/ - стойността на продажения на 07.04.2008г. на Б. Д. Й. горепосочен недвижим имот, като изнудването е при условията на чл.213а ал.2 т.1 от НК – придружено със заплаха за убийство и при условията на чл.213а ал.3 т.2 от НК – причинени са значителни имуществени вреди- престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК.

От фактическа страна е налице безпротиворечивост на събраните гласни и писмени доказателства. Доказателствата взаимно се подкрепят и допълват като създават ясна картина на извършеното от подсъдимия престъпление. Изпълнителното деяние извършено от подсъдимия Н. съдържа всички елементи на престъплението изнудване по смисъла на основния състав на чл.214, ал.1 от НК, а именно -принуждаване на някого да извърши, да пропусне, да претърпи нещо противно на волята на пострадалия, и с това

причини нему или другиму имотна вреда, с цел набавяне за себе си или за другиго на имотна облага. Принуждаването в случая е под формата на оказване на психическа принуда. Изпълнителното деяние в настоящия казус се изразява в заплашване за убийство и с насилие, или друго противозаконно действие с тежки последици за пострадалия. Тъй като в случая разпореждането с вещта, противно на волята на пострадалия, от което е увредено имущество му, е извършено с цел набавяне на имотна облага, като са причинени значителни имуществени вреди, деянието е квалифицирано като такова по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК, тъй като последният се явява квалифициран състав по отношение на основния състав на чл.214, ал.1 от НК. От обективна страна изпълнителното деяние се изразява с използване от подсъдимия на психическа принуда чрез заплашване. Използването на принуда от страна на подсъдимия Е. Н. по отношение на пострадалия П. А. чрез заплашване на 22.03.2008г. в [населено място], на [улица]в близост до кръстовището с [улица]/че ще го ликвидира/. Отправената закана и възникналия у него основателен страх мотивира св. П. А. на 24.03.2008г. да подпише пълномощно в полза на Е. А. Н. и да извърши акт на юридическо разпореждане със собствения си апартамент. Вследствие на имущественото разпореждане на св. П. А. е причинена вреда в размер на 196 450 лв. /сто деветдесет и шест хиляди четиристотин и петдесет лева/. Принудата, осъществена чрез употреба на заплахата спрямо А., е била необходима, и за да бъде мотивирано лицето да извърши увреждащия акт на имуществено разпореждане.

Налице е пряка причинно-следствена връзка между упражнената психическа принуда над свидетеля А. и последвалите разпоредителни действия от страна на последния. Изпълнителното деяние е осъществено чрез действията на подсъдимия Н., изразяващи се в мотивирането на свидетеля А. да предприеме определено поведение противно на своята воля. Първият елемент от изпълнителното деяние на обсъжданото престъпление е упражнената принуда чрез заплашване спрямо жертвата – подсъдимият е упражнил психично въздействие по отношение на св.А., като същият е застрашен с бъдещо деяние, което е от естество да изложи на опасност живота и здравето му. А. е възприел заплахите като реална и непосредствена възможност като това заплашване е било годно да внуши основателен страх у изнудвания, че деянието може да бъде осъществено. Налице е и вторият елемент от изпълнителното деяние на обсъжданото престъпление, а именно- довеждане до знанието на изнуденото лице /свидетеля/ на желаното от подсъдимия негово поведение – разпореждането с имущество и предаването му в юридическа власт на подсъдимия А..

От обективна страна на деянието е налице квалифициращия признак- да са причинени "значителни имуществени вреди", тъй като в конкретния

казус причинената имотна вреда представлява повече от 14 минимални работни заплати-/ решение №312/2008 ВКС/.

При така изяснената фактическа и правна обстановка съдът намира, че подсъдимият Е. Н. е съзнавал обществено опасния характер на деянието, което е извършил, предвиждал е настъпването на обществено опасните последици, като е искал и целял настъпването на тези последици, поради което при извършването на деянието е действал умишлено /при наличие на пряк умисъл/ по смисъла на чл. 11, ал.2 пр.1 от НК.

От субективна страна е налице пряк умисъл за подсъдимия Н. и користна цел- набавяне на имотна облага.

За извършеното от подсъдимия Е. А. Н. престъпление по чл. чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК, законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода от пет до петнадесет години лишаване от свобода и наказание „глоба“ от пет до десет хиляди лева.

Като смекчаващо отговорността на подс. Е. Н. обстоятелство, съдът отчита чистото съдебно минало на подсъдимия, а като отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства, съдът отчете лишите характеристични данни за подсъдимия, високата степен на обществена опасност на конкретното деяние и механизма на неговото извършване, проявената от подс. Н. упоритост при осъществяване на деянието по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК.

Съдът счете, че при така установените отегчаващи и смекчаващи отговорността на подсъдимия Н. обстоятелства, наказането за извършеното престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК следва да се определи при условията на чл. 54 от НК, а именно около средния размер при баланс на отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства. Не са налице основанията за приложение на чл. 55, ал.1 от НК, доколкото смекчаващите отговорността на подс. Н. обстоятелства за това престъпление нито са многобройни, нито са такива от изключителен характер. Отчитайки горното и в съответствие с разпоредбата на чл. 54 от НК въззивният съд намери, че справедливо за извършеното от подс. Е. Н. престъпление по чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК се явява наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 7 /седем/ години, както и кумулативно предвиденото наказание „глоба“ определена от въззивния съд също около средния размер, а именно в размер на 6000 /шест хиляди лева/.

За извършеното от подсъдимия Е. А. Н. престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК, законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода от пет до петнайсет години.

Като смекчаващо отговорността на подс. Е. Н. обстоятелство, съдът отчита чистото съдебно минало на подсъдимия, изминалия дълък период от време от момента на извършване на деянието до настоящия момент, а като отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства, съдът отчете

лишите характеристични данни за подсъдимия, високата степен на обществена опасност на конкретното деяние и трансграничния характер на престъплението.

Съдът счете, че при така установените отегчаващи и смекчаващи отговорността на подсъдимия Н. обстоятелства, наказането за извършеното престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК следва да се определи при условията на чл. 55, ал. 1 от НК, тъй като е налице изключително по своя характер смекчаващо отговорността на подс. Е. Н. обстоятелство, а именно изминалия дълък период от време от момента на извършване на деянието до настоящия момент- над 10 години.

Съобразявайки се с всички индивидуализиращи отговорността обстоятелствата, както и целите по чл. 36 от НК, въззивният съд като взе предвид степента на обществена опасност на деянието и тази на дееца, подбудите за извършване на деянието и смекчаващи и отегчаващите вината обстоятелства, определи конкретното наказание под законовия минимум и при отчитане на всички индивидуални особености на извършеното престъпление, а именно наказание 3 /три/ години лишаване от свобода.

Изхождайки от размера на наказанието, както и от целите на същото, с оглед индивидуализацията на наказанието и личността на подсъдимия Н., въззивният съд, след като съобрази липсата на законови пречки приложи чл.66, ал.1 от НК спрямо наказанието лишаване от свобода като отложи изпълнението на същото за срок от 4 /четири/ години.

За да достигне до извод за отлагане изпълнението на наказанието, въззивният съд се съобрази, че за целите на поправянето и превъзпитанието му не се налага да изтърпява ефективно наказанието за престъпление по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК, респективно и да бъде поставян в условията на затворническа среда и обкръжение. Въззивният съд отчете, че за справедливостта на наказанието е необходимо същото да постига справедлив баланс на специалната и общата превенция, като в конкретния случай отдаде превес на целите на личната превенция пред тази на обществената.

При наличие на основанията на чл. 23, ал.1 от НК за определяне на едно общо наказание на подс. Е. Н. измежду наложените му наказания за извършени престъпления по чл. 321, ал. 3 ,пр. 1, т. 1 вр. ал. 1, пр.2 от НК и чл.214 ал.2 т.2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.1 от НК, тъй като и двете престъпления са извършени преди влизане в сила на присъда за което и да е от тях, въззивният съд кумулира наказанията и определи най-тежкото от тях, а именно наказание „лишаване от свобода“ за срок от 7 /седем/ години като на основание чл.23, ал. 3 от НК присъедини наказанието „глоба“ в размер на 6000 /шест хиляди лева/.

Въззивният съд на основание чл.59, ал.1 от НК приспадна времето, през което подс. Е. Н. е бил с МНО „Задържане под стража”, считано от 20.03.2012г. до 28.08.2012г. включително.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, въззивният съд осъди подсъдимия Е. А. Н./със снета по делото самоличност/ да заплати в полза на Държавата направените по делото разноси в размер общо на 7201,60лева.

По тези съображения въззивният съд постанови присъдата си.

Председател:

Членове:

1.

2.